

det ærede Medlem Hr. Holstein handler forstandigere, og det forekommer mig, at det ærede Medlem Hr. Axel Møller viste mere Forstaaelse, naar dette ærede Medlem vilde undlade at stemme — jeg ved ikke, hvordan det ærede Medlem Hr. Holstein vil stemme, men han vil i alt Fald — det ved vi nu — ikke stemme imod. Disse to Medlemmer, det ene indenfor det konservative Folkeparti, det andet udenfor, men dog en konservativ Mand, forekom mig at anslaa ganske anderledes forstandige Toner end dem, der har lydt fra Ordførerne for Venstre og det konservative Folkeparti. De ærede Medlemmer Hr. Slesbager og Hr. Christmas Møller ved, at de oppe i det andet Ting har to Partier, som er deres, to Partier, som udgør Flertallet deroppe. Hvad er der da at risikere ved at indbyde til en Forhandling? Hvad er der at risikere ved at lade dette Lovforslag gaa sin Gang til Forhandling med det andet Ting? Har de saa ringe Tillid til Flertallet i det andet Ting, at de ikke en Gang tør slippe dette Lovforslag derover. Vi har ikke saa sjældent fra socialdemokratisk Side overfor Lovforslag, som vi aldeles ikke vilde kunne stemme for, hvis Sagen var til endelig og afgørende Forhandling, alligevel enten stemt for Oversendelse eller undladt at stemme, fordi vi ikke paa det vedkommende Tidspunkt vilde afskære en videre Forhandling. Saaledes har vi ofte stillet os. Det undrer mig, at de Herrer af Venstre og det konservative Folkeparti ikke har indtaget en lignende, som det forekommer mig, forstandig Holdning. Men for øvrigt glædede det mig, at der i det lille Indlæg fra det ærede Medlem Hr. Slesbager i Aften og i det lille Indlæg fra det ærede Medlem Hr. Christmas Møller ligesom blæste, forekom det mig, en lidt mildere Vind gennem Ordene. Det kan være, jeg ser for optimistisk derpaa — jeg bliver nu Optimist til min Dødsdag — men sammenlignet med forleden Dag og i Eftermiddag var der ligesom lidt mere af Mulighed for fortsat Forhandling. Og jeg synes, at de Ytringer, der faldt fra det ærede Medlem Hr. Holstein, og ikke mindst de, der faldt fra et Medlem af selve det konservative Folkeparti her i Tinget, dog kunde styrke en saadan Optimisme en lille Smule. Jeg haaber altsaa paa fortsat Forhandling og et positivt Resultat i denne vigtige Sag.

Jonson: Efter at det ærede Medlem Hr. Drachmann har talt, staar det klart

for mig, at i alt Fald den Modstand, der udøves fra det ærede Medlems Side, netop skyldes, at man samtidig vil søge at øve det største Pres paa Lønningerne. Jeg vil gerne som gammel Fagforeningsmand sige, at det forekommer mig, at en Rigsdag maa kunne overlade Arbejdere og Arbejdsgivere alene at tale og blive enige om Lønningerne. Men jeg kan gerne oplyse, at naar man her i Rigsdagen mener, at Lønningerne er for høje her i Landet, synes det mig, at man ikke har lagt Mærke til, hvad der er foregaaet i de sidst forløbne Aar. I Aaret 1920 naaede vi til Enighed om den højeste Løn, der nogen Sinde har været gældende her, men allerede Aaret efter, 1921, var vi paa Grund af Forholdenes Udvikling villige til at gaa med til en ganske betydelig Lønreduktion. Lønreduktionerne fortsattes i 1922, og det var ikke Smaating, det drejede sig om, det var 13 Ø. pr. Time det ene Aar og 18 Ø. det andet, og for en hel Del Arbejders Vedkommende blev ogsaa Akkordpriserne betydeligt reduceret. Der skete intet i 1923. I Aar maatte Arbejderne føre en meget omfattende Kamp for dog at holde Skridt med Prisniveauet. Alle ærede Medlemmer ved, at det hele drejede sig om 3 pCt., men tager man Hensyn til de ganske voldsomme Nedgange, der var i Lønningerne i 1921 og 1922, vover jeg at paa-staa, at de 3 pCt., som Arbejderne fik i Forhøjelse i Aar, kan det ikke være Meningen kan have forandret Industriens Stilling i væsentlig Grad. Vi har i vor Lønpolitik fulgt med Pristallet under hele den vanskelige Tid under Krigsperioden og de Aar, der er kommet derefter, og vi staar i Øjeblikket paa et Prisniveau, der i Virkeligheden betyder, at Arbejderne her i Landet ikke kan leve paa den Maade, som enkelte ærede Medlemmer her tror, de lever.

Det ærede Medlem Hr. Drachmann sagde, at det var umuligt for en Industri som Jernindustrien at konkurrere med Tyskerne, thi der betaltes en Arbejder i denne Industri med kun 80 Pfennig i Timen, og den samme Arbejder havde her i Landet 2 Kr. 20 Ø. Jeg tvivler slet ikke om, at der indenfor denne Industri findes særlig dygtige Arbejdere, i Besiddelse af en specielt god Arbejdskraft, som er i Stand til at komme op paa den af det ærede Medlem nævnte Løn. Men jeg er vidende om, at der ogsaa i Tyskland findes saadanne Arbejdere, der er lige saa dygtige og i Stand til at opnaa noget nær den samme Løn. Jeg skal give det